

L'únic camí factible

Sectorial d'Economistes de l'ANC. Setembre de 2020.

«A Espanya no es vol cap canvi territorial. El federalisme no existeix. Només a Catalunya i Euskadi predominen aquells que demanen o bé més autonomia o bé la independència. La resta prefereix l'actual estat de les autonomies, reduir-lo o un únic govern central.»

Els problemes de Catalunya i la seva gent no es poden resoldre ni amb una millora del finançament, ni amb un nou Estatut, ni amb una reforma de la Constitució. Aquells que hi confien ho fan en va. Per difícil que sembli, només hi ha un camí: LA INDEPENDÈNCIA. Us diem per què.

Si no es reforma la Constitució, el finançament autonòmic per a Catalunya no pot millorar substancialment perquè els criteris distributius estan blindats constitucionalment. El principi redistributiu impregna tota la Constitució (arts. 2, 138.1, 156.1 i 158.2 de la CE).

La magnitud del dèficit fiscal català (com el balear i el valencià) està provocat per la enormitat dels desequilibris amb altres regions que són menys competitives. En el marc constitucional espanyol no tenen solució.

Aquests desequilibris entre regions espanyoles no s'han reduït en quaranta anys de suposada democràcia sinó que han augmentat, principalment pel creixement megalòman de Madrid que actua com una aspiradora que xucla recursos humans i materials de tota la resta.

Tan sols quatre regions –Catalunya, Balears, València i Madrid– contribueixen a sostenir els serveis públics de les que per sí mateixes no podrien gaudir del seu nivell de benestar si no fos pels dèficits fiscals d'aquestes quatre regions esmentades. Els règims forals basc i navarrès estan blindats i no hi contribueixen.

Madrid té unes característiques especials per la seva condició de capital de l'Estat. L'històric ús gens neutral de la capitalitat li ha aportat, i li continua aportant, unes rendes que detrau de la resta. A Catalunya, el drenatge fiscal i la manca de capacitat de decisió ens condemnen a una continuada subordinació als interessos aliens i a una lenta decadència.

El Tribunal Constitucional, amb la sentència del 2010, ja ens va deixar molt clar quins són els límits que imposa la seva interpretació de la Constitució. Una reforma de l'Estatut suficientment ambiciosa toparia de nou amb el mateix problema.

La cúpula judicial, i el Tribunal Constitucional amb ella, no només no ha evolucionat en un sentit més obert sinó que ha fet tot el contrari. La seva interpretació de la Constitució és avui més tancada i retrògrada que ho ha estat mai. La seva renovació es bloqueja o fan el paperot entre ells.

Els alts organismes judicials estan dominats per les visions més retrògrades dins de les possibles a la societat espanyola. Ens ho demostren contínuament amb la repressió política, les lleis recorregudes o anul·lades i les manifestacions verbals dels seus dirigents.

A Espanya no es vol cap canvi territorial. El federalisme no existeix. Només a Catalunya i Euskadi predominen aquells que demanen o bé més autonomia o bé la independència. La resta prefereix l'actual estat de les autonomies, reduir-lo o un únic govern central.

L'analista de dades Joe Brew, en un article que il·lustra aquesta situació, parla de “la fantasia federalista”. (Podeu llegir [el seu article en aquest enllaç](#))

No hi ha consens social sobre una hipotètica reforma constitucional ni sobre què caldria reformar. Molts espanyols estan insatisfets, però això no es trasllada al sistema polític malgrat la corrupció, el frau, el malbaratament de recursos, les desigualtats, la despoblació i el deteriorament econòmic.

Les cúpules dirigents –alt funcionariat, partits del sistema, grans empresaris i sindicats, alts jutges i fiscals, comandaments policials i militars...– formen part del sistema de poder i se'n beneficien. Mai s'avindran a canviar el que els ha beneficiat i continua beneficiant.

Són dotze anys de conflicte, i l'Estat espanyol encara no ha formulat ni una sola proposta de solució. Perquè no la tenen ni la volen tenir. L'única proposta és la repressió, el desgast i la frustració.

No hi ha cap reforma possible d'Espanya que ens pugui treure de l'embolic. Per tot això, i moltes altres coses més, només hi ha una sortida. Cal conciliar les diferències i traçar el camí comú, tan possibilista (o no) com es vulgui, però amb l'únic objectiu factible: LA INDEPENDÈNCIA.

* * *